

Vyučovacia séria:

„Zmierený s Bohom“

John MacArthur

**„Miesto Krista sme teda poslovia,
akoby vás Boh napomínal skrze nás.**

**Miesto Krista prosíme: zmierte sa s Bohom!
Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás,
aby sme boli v Ňom spravodlivosťou pred Bohom.“**

2. list Korintským 5:20-21

1. Náplň práce kresťana

Asi pred rokom som letel z Los Angeles do El Paso v Texase, aby som hovoril na konferencii pre mužov. V lietadle som sedel na najnežiadanejšom mieste: na strednom sedadle. Muž sediaci pri okne, hneď vedľa mňa, bol moslim zo Stredného východu. Svedčili o tom jeho tradičné šaty aj jeho správanie. Po asi 30 minútach letu sa na mňa pozrel. Mal som vyloženú Bibliu a písal som si nejaké poznámky. Na to sa ma ten moslim opýtal: „Prepáčte, pane, môžem Vám položiť jednu otázku?“

„Iste,“ odpovedal som mu a on sa opýtal: „To je Biblia?“

„Áno, to je Biblia.“

„Aha,“ odpovedal. „Pane, môžem sa Vás opýtať ešte jednu otázku?“

„Samozrejme,“ odpovedal som.

Tak sa teda opýtal: „Môžete mi vysvetliť rozdiel medzi katolíkom, protestantom a baptistom?“

Toto nebola zrovna otázka, akú som čakal, že sa opýta, ale bol som rád, že mu na ňu môžem odpovedať. Po tom, ako som mu vysvetlil rozdiel medzi katolíkom, protestantom a baptistom, tak som povedal: „Teraz sa môžem ja Vás opýtať jednu otázku?“

„Samozrejme, samozrejme,“ odpovedal.

Pri vysvetľovaní rozdielov medzi katolíkmi, protestantmi a baptistami som mu hovoril aj o podstate evanjelia, chcel som sa však otázkou evanjelia dostať k jeho duchovnému zmýšľaniu. Tak som sa ho opýtal: „Hrešia moslimovia?“

„Ó, áno. Máme mnoho, mnoho hriechov.“

Aby som ešte trochu preskúšal jeho pohľad na samého seba, opýtal som sa: „Konáte tieto hriechy neustále?“

Z úprimnosti jeho odpovede som ešte doteraz šokovaný. Povedal: „Áno. Teraz letím do El Paso spáchať niekoľko hriechov.“

„Skutočne?“ Odpovedal som prekvapene.

„Áno. Práve som imigroval do USA. Dostal som sa tam cez imigračné centrum v El Paso a tam som stretol jedno dievča. Tak sme si dohodli na tento víkend stretnutie, aby sme spáchali niekoľko hriechov.“

Kedže nemal problém s otvorenosťou, tak som mu povedal: „Môžem sa opýtať ďalšiu otázku? Ako vníma Alah Váš hriech?“

Očividne som našiel jeho slabé miesto. „Ach,“ povzdychol si, „je to veľmi zlé. Mohol by som sa za to dostať navždy do pekla.“

„Naozaj?“ A prečo potom nechcete prestať s tými hriechmi?“

„Neviem s tým prestať,“ povedal.

Išiel som ešte o kúsok ďalej. „Máte nejakú nádej, že aj napriek Vaším hriechom by ste mohol uniknúť peklu?“

Nikdy nezabudnem na to, čo mi na túto otázku odpovedal: „Modlím sa, aby mi Allah odpustil.“

„A prečo by to robil?“

Tak nejakou beznádejne povedal: „Neviem, len sa modlím, aby to urobil.“

A toto bola tá príležitosť, na ktorú som čakal. Povedal som: „Nuž, chcel by som Vám teda niečo povedať. Poznám Boha osobne a môžem Vám povedať, že Vám neodpustí.“

Pozrel sa na mňa, ako keby som sa zbláznil a tváril sa, akoby chcel povedať: „Vy poznáte Boha osobne a sedíte v strednom sedadle v lietadle smerujúcom na juhozápad? Robíte si zo mňa srandu?“ Opäť som mu povedal: „Poznám jediného pravého Boha osobne a On určite neprehliadne Váš hriech.“

„Ale...“ povedal som, „mám pre vás aj dobrú správu. Existuje odpustenie. Existuje spôsob, ako môžete byť zmierený s Bohom.“ A potom som mu začal vysvetľovať evanjelium.

Toto je to, čo robím: Hovorím ľuďom, ako môžu byť zmierení s Bohom. Je to moja práca, je to môj život. A rovnako to platí aj pre vás, ak ste boli zmierení s Bohom skrze Krista. To je to, čo kresťania robia. Je to našou primárnou úlohou. Kážeme odpustenie hriechov a vykúpenie Bohom skrze preliatu krv Ježiša Krista.

V 2. liste Korintským 5:18-21 hovorí Pavel o našej zodpovednosti ako veriacich hlásať posolstvo odpustenia a zmierenia.

2. Poslovia zmierenia

Našou primárnou službou ako kresťanov je šírenie Božej dobrej správy.

„A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou v Kristovi a zveril nám službu zmierenia, že totiž Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich priestupky a ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia. Miesto Krista sme teda poslovia, akoby vás Boh napomínal skrze nás. Miesto Krista prosíme: zmierte sa s Bohom! Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme boli v Ňom spravodlivosťou pred Bohom.“ 2. Korintským 5:18-21

Až 5-krát v týchto veršoch nájdeme slovo „zmieriť“ v nejakej forme. A nie, nejedná sa o nejakú chybu. Posolstvo evanjelia je posolstvom o zmierení. Odcudzený hriešnik môže byť zmierený s Bohom. To je to, za čo sa modlíme, čo učíme a pre čo žijeme. Niektorí kvôli tomu dokonca aj zomierajú. Je to jedinečné posolstvo o zmierení s Bohom skrze dielo Ježiša Krista. Bola nám daná služba zmierenia. V istom zmysle je to iba inými slovami opísané Veľké poverenie: ísť do celého sveta, kázať evanjelium každému stvoreniu, robiť z ľudí učeníkov Krista, krstiť ich a učiť ich zachovávať všetky nariadenia, ktoré nám dal Ježiš (Matúš 28:18-20). Služba evanjelia je šírenie dobrej správy o tom, že hriešnici môžu byť zmierení s Bohom.

Sám od seba by však človek nikdy takéto zmierenie nedosiahol. Na začiatku musí byť zmierenie iniciované dotknutou stranou. Napríklad Dávidov tragický duchovný pád, keď dal zabiť Uriáša, manžela Batšeby, s ktorou mal pomer. Avšak nakoniec, keď Boh poukázal na jeho hanebný čin, pochopil, že jeho hriech bol v konečnom dôsledku previnením sa voči Bohu. V 51. Žalme nahlas vyznáva: „Proti Tebe samému som zhrešil...“ (Žalm 51:6). Hoci častokrát hrešíme a ubližujeme jeden druhému, v konečnom

dôsledku je to vždy previnenie sa voči Bohu. A preto zmierenie pre naše životy nám môže byť poskytnuté jedine vtedy, ak sa k nám Boh skloní ako ten, ktorý je poškodený.

Zo strany ľudí je tým pádom peklo neodvratiteľné. Čaká na nás len zatratenie. Ako beznádejní hriešnici sme duchovne mŕtvi, neschopní sami sa oživiť a pokľaknúť pred Bohom. Nie je nič, čo by sme mohli urobiť pre to, aby sme odvrátili svoje srdcia od hriechu a nasmerovali ich k Pánovi. Preto jedinou zaslúženou odmenou pre nás, hriešnikov, je večný trest. Nie je v nás žiadna moc, duchovná alebo morálna, aby sme iniciovali zmierenie s Bohom. Ak má nastať v našom vzťahu s Bohom nejaká zmena, musí iniciatíva prísť od Boha.

Dobrou správou, tou najlepšou správou, je, že Boh sa vo svojej milosti rozhodol zmieriť hriešnikov so sebou. On vo svojej milosti našiel spôsob spásy a obnovy vzťahu s Ním skrze obeť svojho Syna. Navyše tých, ktorých zmieril so sebou urobil hlásateľmi Jeho vykupiteľského diela po celom svete, ktorý Ho tak zúfalo potrebuje.

V 2. liste Korinským 5:20 nás Pavol nazýva poslami, ktorí hlásajú svoje posolstvo v menej Krista. Používa tu grécke slovo „presbeuomen“, čo znamená „biskup alebo starší“ a odkazuje to na nejakého zástupcu, ktorý má určitú zodpovednosť. Sme Božími vyslancami, ktorých zodpovednosťou je prinášať slovo zmierenia hriešnikom. A ak chceme zodpovedne a efektívne niesť túto správu, musíme správe pochopiť podstatu tejto správy.

Jedným z mojich neustálych sklamaní v službe je, keď vidím, ako málo ľudí, ktorí vyznávajú, že poznajú a milujú Pána, vie správne a pohotovo podať posolstvo evanjelia. Pre kresťanov by nemalo byť ťažké vysvetliť a vyzdvihnúť dielo Ježiša Krista v svojich životoch. Koniec koncov, toto je jediný dôvod, prečo sme na tomto svete.

Jediný dôvod, prečo nás Boh nechal na tomto svete, je, aby sme šírili evanjelium. Áno, sme zachránení aj preto, aby sme uctievali Boha a boli posväcovaní, ale Boh toleruje naše nedokonalé uctievanie a posvätenie na tomto svete v záujme šírenia evanjelia. On toleruje všetky naše neustále pochybenia

a zlyhania, pretože nám zanechal úlohu na tomto svete, ktorú by sme nemohli naplniť v nebi. Jediná vec, ktorú dokážeme urobiť na tomto svete a nedokážeme urobiť v nebi, je evanjelizácia.

3. Zmierený z Božej vôle

Keď sa chceme zmieriť s ľuďmi, tak je to dosť náročné, ale keby sme sa sami chceli zmieriť s Bohom, tak je to nemožné. Môžeme budovať mosty alebo zacelovať rany s ľuďmi, ktorým sme ublížili. Boh je však dokonale spravodlivý. Sme bezmocní akýmkoľvek spôsobom napraviť škody, ktoré spôsobili naše zločiny voči Bohu.

Jednoducho a v skratke povedané, nemôžeme sa sami zmieriť s Bohom. Potrebujeme, aby Boh, voči ktorému sme sa previnili, zobral iniciatívu do vlastných rúk. Preto je dôležité, aby sme sa na zmierenie pozerali z Božej perspektívy: teda, že je to Božia vôľa, na základe ktorej môžeme byť s Ním zmierení. A presne tento pohľad vidíme aj v 2. liste Korintským 5:18-21:

„A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou v Kristovi a zveril nám službu zmierenia, že totiž Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich priestupky a ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia. Miesto Krista sme teda poslovia, akoby vás Boh napomínal skrze nás. Miesto Krista prosíme: zmierte sa s Bohom! Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme boli v Ňom spravodlivosťou pred Bohom.“ 2. Korintským 5:18-21

Pavol začína túto pasáž slovami: „A to všetko je z Boha...“ O čo sa tu jedná? Aby sme to zistili, musíme sa pozrieť späť do 17. verša, kde je napísané: „Preto ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie. Staré veci sa pominuli, a hľa, nastali nové.“ Hovorí sa tu o nových veciach, ktoré sú výsledkom obrátenia, znovuzrodenia

a spasenia a všetko toto pochádza z Boha. Božia úloha pri zmierení je hlavnou myšlienkou, ktorú Pavol neustále zdôrazňuje v týchto veršoch: „Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou“ (2. Korintským 5:19). V 20. verši zase opisuje službu zmierenia: „...akoby vás Boh napomínal skrze nás.“ Pavol nechce, aby sme stratili zo zreteľa božskú moc, ktorá je za týmto dielom zmierenia a spásy. Bez ohľadu na to, akým spôsobom si nás Boh použije k tomuto dielu, je to stále Jeho dielo.

Problém s falošnými bohmi

V rámci mojej služby sa snažím pomáhať ľuďom rozlišovať medzi pravým evanjeliom a tým falošným, ktoré prezentuje aj rímsko-katolícka cirkev. Jednou z mnohých vecí, ktoré tak nehorázne skorumpovalo ich systém, je aj ich závislosť na Márii. Keď chcú rímski katolíci riešiť niečo vo svojej duchovnej oblasti, tak sa vždy utiekajú k Márii. Prečo to robia? Pretože väčšina katolíkov ju vníma ako viac milostivú a súcitnejšiu ako ktorúkoľvek z Osôb Trojice. Premýšľajú asi takto: „Najlepšie je ísť najprv za Máriou, pretože Ježiš nemôže odmietnuť svoju matku. Ak získate priazeň Márie, tak jej Ježiš nemôže odporovať a preto sa môžete spoľahnúť na to, že ste na ceste k Bohu.“ Toto je dôvod, prečo je Mária tak nadradená v rímsko-katolíckom systéme. Veria, že Mária je cestou k Božiemu požehnaniu a milosti.

Nielenže je to rúhavá lož, ale je to aj priamy útok voči Božej povahe a charakteru. Boh nie je nejakým vzdialeným a nestálym Bohom. On je milujúcim a súcitným Bohom. On je viac ako len to. On je naším Záchrancom.

Pravda o tom, že Boh je naším milujúcim a súcitiacim Záchrancom, protirečí základným doktrínam každého svetového náboženstva. Keby ste začali študovať náboženskú históriu, tak len veľmi ťažko by ste našli náboženstvo s bohom, ktorý zachraňuje. Démonické náboženské systémy nedokážu nijakým spôsobom vymyslieť boha, akým je skutočný biblický Boh. Vždy sa ich bohovia pohybujú v rozmedzí medzi ľahostajným až neskutočne krutým bohom. Stačí, keď sa len pozriete do Písma, a uvidíte, akých bohov si Izraelci zamilovali – počnúc Baalom.

Problém s Baalom bol, že sa vôbec nezaujímal o ľudí. Na to, aby nejakým spôsobom ľudia upútali jeho pozornosť, tak jeho kňazi museli bezhlavo vrieskať, skákať, rezať sa do krvi mečmi, ako to robili aj pri konfrontácii s Eliášom (1. Kráľov 18:20-40). Z tejto pasáže človeku až zvieru žalúdok. A čo povedal Eliáš o Baalovi? „Na poludnie Eliáš posmešne poznamenal: Kričte hlasnejšie, je to predsa boh. Možno rozjíma alebo si musel odskočiť alebo odcestoval. Azda drieme a treba ho zobudiť“ (1. Kráľov 18:27). Takto vyzerá vymyslené démonické božstvo: boh ľahostajnosti, ktorý musí byť prebudený svojimi uctievačmi.

Ešte horším bol kanaánsky boh Moloch. Boli mu pripisované všetky pohromy sveta a keď ľudia chceli získať jeho priazeň, museli mu obetovať nemluvňatá a malé deti. Jeho nasledovníci museli páliť svoje deti, aby získali jeho priazeň a odvrátili od seba jeho hnev.

Toto je len taký veľmi rýchly náhľad na démonickú povahu a podstatu vymyslených falošných bohov. A ani jeden z nich nie je milujúcim a milostivým záchrancom.

Boh Biblie je však v ostrom kontraste voči týmto bohom. Stránky Písma sú preplnené odkazmi na Božiu milostivú a zachraňujúcu podstatu: je to neprehliadnutelné. Musíme porozumieť tomu, že zmierenie nezačína hriešnikom alebo nejakým kozmickým výkrikom, na ktorý Boh zareaguje. Boh nie je závislý od našich prosieb alebo chvál. Boh nie je nútený zachraňovať a ani nie je závislý od počtu zachránených. Zmierenie vždy začína Božou milosťou, ktorá je súčasťou Jeho povahy. V 1. liste Timoteovi 4:10 to Pavel vyjadruje asi najjasnejšie, keď Boha nazýva „Spasiteľom všetkých ľudí, najmä veriacich.“

Dočasný Spasiteľ všetkých ľudí

Ľudia sa častokrát pýtajú: „V akom zmysle je Boh Záchrancom všetkých ľudí?“ Kritici a skeptici kladú túto otázku veľmi často za účelom toho, aby poukázali na rozpor medzi Starou zmluvou a Novou zmluvou. Pýtajú sa: „Aký je to už len zachraňujúci Boh, ktorý zabíja toľkých ľudí?“ Toto je však zle pložená otázka. Otázkou nie je, prečo Boh poslal medvedice

z lesov, aby roztrhali skupinu chlapcov, ktorí sa posmievali prorokovi, že je plešivec (2. Kráľov 2:23-24). Otázkou rovnako nie je ani to, prečo sa otvorila zem a pohltila ľudí, ktorí porušili starozmluvný zákon (Numeri 16). Otázkou tak isto nie je ani to, prečo Boh zabil modloslužobných Kanaáncov alebo prečo Boh zničil celú zem potopou a zachoval iba Noácha a jeho rodinu. Na tieto otázky existuje veľmi jednoduchá odpoveď: Všetko je to odmena za hriech, ktorou je, nehľadiac na závažnosť hriechu, vždy smrť (Rimanom 6:23).

Ťažšou otázkou na zodpovedanie je: Prečo sme vlastne ešte stále nažive? Prečo Boh dovolil niektorým hriešnikom žiť? Prečo vôbec niekto prežil trest, ktorý je primeraný našej hriešnosti? Odpoveďou je, že Boh je vo svojej podstate milostivý a milosrdný Záchranca. On je Ten, ktorý „zosiel dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.“ (Matúš 5:45). On umožňuje to, aby sa aj neznovuzrodení ľudia mohli zamilovať a mali rodiny. Umožňuje im vychutnávať si krásu hudby, dobré jedlo, smiech a všetky ostatné jednoduché potešenia života. Vďaka Bohu si môžu užívať požehnania Jeho stvorenstva, hoci by si právom zasluhovali trpieť v pekle. Boh to všetko umožňuje, pretože On je náš Záchranca.

Toto je v podstate to, čo hovorí 4. kapitola 1. listu Timoteovi. Boh je Záchrancom každého človeka v takom zmysle, že dáva každému hriešnikovi čas na to, aby sa s Ním zmieril. Pavel to vyjadruje veľmi podobne v 2. kapitole listu Rimanom: „A nevieš, že dobrota Božia ťa vedie k pokániu?“ (Rimanom 2:4). Jednoducho podčiarknuté, tým, že Boh neznovuzrodených mužov aj ženy chráni od zasluhujúceho trestu, hoci len dočasne, je dôkazom Jeho milostivého a zachraňujúceho charakteru.

Večný Spasiteľ svojich vyvolených

Pasáž v Lukášovi 15:11-32 obsahuje tie najväčšie Kristove podobenstvá, vrátane podobenstva o márnotratom synovi, ktoré vykresľujú jasný a pokorujúci obraz Božieho spásonosného charakteru. Hrdinom v tomto podobenstve o márnotratom synovi určite nie je márnotravný syn ani jeho farizejský brat. Tým hrdinom

je v skutočnosti otec. A tým najdramatickejším a najpoučnejším momentom je, keď sa otec pozerá do diaľky, či neuvidí náhodou svojho skazeného a márnokratného syna. Mladý muž chcel utiecť svojim povinnosťam a zodpovednosti voči svojmu otcovi a rodine a preto speňažil svoje dedičstvo a odišiel z domu, aby prehýril peniaze na rôzne potešenia pohanského sveta. Nezmyselne premrhal svoje dedičstvo, ktoré právom patrilo do rodinného majetku, vďaka ktorému by mohol uživiť a zabezpečiť niekoľko generácií svojich potomkov. A napriek tomuto hanebnému a potupnému činu ho otec neustále vyzeral, či sa nevracia.

A keď ho predsa nakoniec uvidel, čo urobil? Utekal mu naproti, aby sa s ním zvitál. Je to ohromujúci detail tohto príbehu, ktorý môžeme veľmi ľahko prehliadnuť naším novodobým pohľadom. Jednoducho povedané, šľachtici na Strednom východe nikdy nemali vo zvyku bežať naproti niekomu. Z tohto obdobia existuje literatúra, ktorá poukazuje na to, že medzi Židmi bolo dokonca neuctivé, aby muž odhalil svoje nohy. V tom období bolo nemysliteľné, aby si šľachtic zodvihol rúcho a utekal krížom cez ulicu. Ale presne toto urobil otec v tomto podobenstve. V skutočnosti nám tu použité grécke slovo naznačuje, že ten otec bežal šprintom. Tak rýchlo ako len mohol, nehľadiac na svoju dôstojnosť a na to, čo je slušné, otec šprintoval oproti svojmu synovi.

Netreba zabudnúť, že Ježiš hovoril toto podobenstvo okrem iného aj farizejom. Títo farizeji museli byť v riadnom šoku, keď počuli toto podobenstvo o otcovi, ktorý beží naproti takému bezohľadnému synovi. A keď otec dobehol k synovi, farizeji určite predpokladali, že mu dá riadnu facku na znak svojho pobúrenia a zlosti voči hanebnému správaniu svojho syna. Určite očakávali, že ho jeho otec vydedí a nedovolí mu už nazývať sa jeho synom alebo že ho aspoň posadí do stredu tábora do popola s vrecovinou na tele, za tú hanbu, čo mu jeho syn spôsobil. Presne toto očakávali farizeji, pretože radi odsudzovali hriechy iných a porovnávali svoju hriešnosť s inými ľuďmi.

To sa však nestalo. Ježiš povedal, že otec sa hodil okolo krku svojho syna, vybozkával ho, nasadil mu prsteň na

ruku, obliekol ho do slávnostného pláňa a hneď ho zavolať aby spoločne oslávili jeho návrat. Je to jasný obraz úplného zmierenia a úplného obnovenia rodinných výsad.

Tým otcom je náš Pán, ktorý šprintuje naproti strateným hriešnikom, ktorý ich túži zachrániť a spasíť od ich skazenej hriešnosti. Nevyčíta im neustále ich hriech, ale s radosťou ich pozýva, aby sa pripojili k Jeho večnej domácnosti. Boh a celé nebo sa raduje nad každým jedným hriešnikom, ktorý vyznáva svoje hriechy a odvracia sa od nich. Nikto nemôže presvedčiť Boha, aby zachránil hriešnika. Dielo Jeho zmierenia sa rodí z Jeho spasiteľskej povahy.

4. Jeho odpustenie prináša zmierenie

Skutočné zmierenie si vyžaduje Božie odpustenie. Môže k nemu dôjsť iba vtedy, keď poškodená strana je ochotná odpustiť a odstrániť bariéru, ktorú vytvoril hriech. Hriešnik nedokáže túto bariéru odstrániť a sám sa nedokáže zmieriť s Bohom. Jedine Boh môže iniciovať toto zmierenie tým, že nebude počítat naše prestúpenia voči Nemu.

Apoštol Pavel zdôrazňuje tento aspekt zmierenia v 2. liste Korintským 5:19: „...zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich priestupky a ustanovil medzi nami zvestovanie zmierenia.“

Táto pravda je viditeľná v celom Písme. Žalm 32:2 hovorí: „Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu...“ Túto pravdu opakuje Pavel aj v liste Rimanom 4:8 „Blahoslavený muž, ktorému Pán nepočíta hriech.“ Micheáš 7:18 hľadá na Božie odpustenie, ktoré vyjadruje slovami: „Kto je Boh ako Ty, ktorý odpúšťa viny, ktorý prehliada priestupky zvyšku svojho dedičstva? Netrvá navždy pri svojom hneve, lebo rád udeľuje milosť.“ Toto je správa, ktorú máme prinášat svetu, že Boh skrze Krista môže plne odpustiť hriechy ľuďom.

Mohli by sme si ľahko myslieť, že apologetika je veľkou zbraňou cirkvi proti démonickým filozofiám a svetským ideológiam. Ale niekedy, alebo skôr často, dielo evanjelia nie je

intelektuálnym bojom medzi pravdou a omylom. Koniec koncov, tou najsilnejšou vecou, ktorú môžeme povedať hriešnikovi, je: „Boh ti odpustí všetky tvoje viny navždy a prijme ťa do svojej prítomnosti.“ Toto je tá dobrá správa. Ak táto pravda ľuďi nezaujme, tak ich nepresvedčia ani žiadne iné intelektuálne argumenty. Musia pociťovať určitý pocit zúfalstva a strachu nad svojou hriešnosťou pred tým, ako budú schopní prijať Božie slovo o zmierení. Pod tlakom úzkosti a pocitu viny z hriechu neexistuje žiadna lepšia správa ako pravda o Božej moci odpúšťať hriechy.

Obyčajné pozemské prímerie medzi ľuďmi je len chatrným odrazom pravého zmierenia s Bohom. Pri ľuďoch sa jedná len o nejaký dočasný truc, ktorý častokrát končí prímerím dohodnutým so zatnutými zubami. Obe strany súhlasia s mierom, ale previnenie nie je nikdy skutočne odpustené alebo zabudnuté. Ľudia majú tendenciu si neustále niesť v sebe staré prehrešky ako náboje pripravené k výstrelu pri akomkoľvek inom konflikte.

Môžeme sa tešiť z toho, že Boh takýmto spôsobom neodpúšťa. Voči tým z nás, ktorí sú v Kristovi, už nikdy viac nevytiahne ich predošlé previnenia a hriešne poklesky. Boh nielenže nespomína už na naše priestupky, on ich doslova ničí, ako keby ani neexistovali. On odpúšťa dokonale, úplne a večne. Toto znamená “byť zmierený s Ním”. On sa vysporiadal s našimi hriechmi raz a navždy. Skrze Jeho milosrdné odpustenie sú naše hriechy nadobro preč.

5. Túžba po zmierení s Bohom

Prostriedky nášho zmierenia s Bohom, Kristova zástupná obeť a Božie dokonalé odpustenie hriechov, sú všetko Božími dielami. Avšak je tu aj ľudský faktor, ktorý ide ruku v ruku s týmto Božím konaním. Aj my nesieme určitú zodpovednosť, keď sa jedná o zmierenie a spasenie. Pavel to načrtol v 2. liste Korintským 5:20 slovami:

„Miesto Krista sme teda poslovia, akoby vás Boh napomínal skrze nás. Miesto Krista prosíme: Zmierte sa s Bohom!“

V Božom zvrchovanom pláne dal Boh každému z nás zodpovednosť reagovať na evanjelium v poslušnosti viery. Boh nás nevytrháva z tohto skazeného sveta proti našej vôli: nie sme teda roboti, ktorých musí len preprogramovať. Boh je Iniciátorom a Záchrancom. Záchrana sa však nikdy nestáva skutočnosťou bez našej odozvy.

Dve krátke podobenstvá v 13. kapitole Matúša to krásne ilustrujú. Ježiš povedal:

„Podobné je kráľovstvo nebeské pokladu skrytému na poli, ktorý človek našiel a skryl. Od radosti nad ním ide, predá, čo má, a kúpi to pole. Ďalej podobné je kráľovstvo nebeské kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď našiel drahocennú perlu, odišiel, predal všetko, čo mal, a kúpil ju.“ Matúš 13:44-46

Kristus poukazuje v týchto dvoch podobenstvách na to, že ak túžite po spasení, tak vás to bude stáť úplne všetko.

Zmierenie s Bohom nie je len akýmsi nepatrným výmoľom na ceste životom. Je to radikálna premena a transformácia celého nášho bytia. Staneme sa úplne novými stvoreniami. Presne o tomto hovorí Pavel, keď píše v 2. liste Korintským 5:17 *„Ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci sa pominuli, a hľa, nastali nové.“* Byť zmierený s Bohom znamená zomrieť starému človeku, starému životu a starým túžbam. Kristus opakovane vyzýval svojich učeníkov, aby si spočítali, čo ich bude stáť nasledovanie Jeho osoby. To je dôvod, prečo im povedal: *„Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma!“* (Matúš 16:24). Naša poslušná reakcia na Božie volanie nás môže stáť úplne všetko, dokonca aj náš život.

Bohatý mládenec to veľmi dobre pochopil. To je dôvod, prečo odišiel zahanbený od Krista (Lukáš 18:18-30). Keď mu Ježiš povedal, aby predal všetko, čo má, a aby to rozdal chudobným, tak mu neponúkal spasenie na základe jeho skutkov. Nebolo to o peniazoch a ich rozdávaní. Bola to otázka na jeho ochotu vzdať sa čohokoľvek, čo mu Pán povedal. Čoho by sa bol ochotný vzdať pre záchranu svojej večnej duše? Bola to skúška jeho poslušnosti a toho, na čom mu najviac záležalo. A úplne zlyhal. Zmierenie s Bohom sa neudeje na základe našich podmienok, podľa našich plánov a podľa toho, kedy sa nám to hodí najviac. Je to radikálna transformácia, ktorá si žiada pokorné a poslušné srdce, ktoré je úplne oddané Božej vôli a Jeho dielu. Čokoľvek menšie je nepriateľné. A práve kvôli tejto vysokej cene hovorí Pavel, že musíme „prosiť“ hriešnikov, aby sa zmierili s Bohom (2. Korintským 5:20).

Keď som bol na univerzite, hrával som futbal a mal som trénera, ktorý pre mňa veľa znamenal. Počas strednej školy, aj počas toho, ako som bol na univerzite, bol najlepším trénerom, akého som kedy stretol. Volal sa Jim Brownfield a bol legendou v južnej Kalifornii. Bol trénerom najvyššej futbalovej ligy. Bol veľmi inovatívny, kreatívny a preto mi na ňom veľmi záležalo.

Pamätám si, ako som sedel vedľa neho v lietadle, keď sme leteli do San Francisca na zápas. Využil som túto príležitosť na to, aby som mu zvestoval evanjelium, ale on odmietol. Počas rokov som mal príležitosti sa s ním kde-tu stretnúť na rôznych akciách. Vedel o mojom zbore a mojej službe, do ktorej si ma Pán povolal a z diaľky sledoval môj život. A zakaždým, keď som bol s ním, som sa mu snažil hovoriť o Pánovi. Jeho odpoveď však vždy znela: „Rešpektujem to. Rešpektujem ťa, ale nemám záujem.“ Mal som pocit, ako keby som ho neustále prosíkal: „Tréner, toto je tá najdôležitejšia vec, akú môžete v živote urobiť!“ Bol však odmietavý.

Jedného dňa som mal telefonát. Tréner bol v nemocnici. Mal nejaké problémy so srdcom. Operácia nepomohla a bol na tom zdravotne dosť zle. Keď som prišiel do nemocnice, sestrička mi povedala: „Nepohol sa už tri dni, nezaznamenali sme u neho

žiadny pohyb, nič vám nesľubujem.“ Vošiel som do izby, chytil som ho za ruku a povedal som mu: „Zdravím tréner, tu je Johnny Mac.“ Tak ma vždy prezývali. On otvoril oči a usmial sa. Povedal som mu: „Tréner, môžem Vás poslednýkrát poprosiť, aby ste sa zmieril s Bohom? Tréner, Vy ste teraz tým zlodejom na kríži. Nemáte žiadnu nádej. Toto je tá pravá chvíľa. Odovzdáte svoje srdce Kristovi?“ Pohlol svojou hlavou hore a dole. Chytil mi ruku, začal ju stísať a potom sa natiahol a stisol mi aj druhú ruku. Pevne mi stískal ruky. Sestrička vošla dnu a vynadala mi slovami: „Pane, nesmiete ho tak silne stísať!“ Povedal som: „Ja ho nedržím, on drží mňa.“ Z posledných síl, ktoré mal, reagoval na volanie evanjelia. Počas celých tých rokov som ho prosil, až do tohto posledného momentu. A tak ako sme sa modlili v nemocničnej miestnosti, Boh vylial svoje odpustenie a zmieril trénera Brownfielda so sebou. Som veľmi šťastný, že som v ten deň išiel za ním do nemocnice. Som veľmi vďačný za to, že som dostal ešte jednu možnosť prosiť ho o to, aby sa zmieril s Bohom.

Sme povolaní k tomu, aby sme sa držali dôležitej doktríny Božej zvrchovanosti. Avšak nezabúdajme na skutočnosť, že každý hriešnik má zodpovednosť zareagovať na Božie volanie a my máme zodpovednosť prosiť ich o to. Boh zmieruje skrze, nie napriek, poslušnosť viery tých, ktorých povoláva k zmiereniu.

6. Kristus vydobyl zmierenie

Ako môže byť Boh spravodlivý a zároveň ospravedlniť hriešneho človeka? (Porovnaj Rimanom 3:26.) Táto otázka predstavuje skutočné tajomstvo zmierenia medzi Bohom a človekom a z ľudského pohľadu je to nezodpovedateľná otázka. Aby mohol byť hriešnik zmierený s Bohom, je potrebné, aby Boh vymyslel dokonalý plán, ako zmieri hriešnika sám so sebou bez toho, aby nejakým spôsobom poškodil svoju spravodlivosť a svätosť.

Predstav si, že si sudcom. Tvojou úlohou je zastávať zákon, dodržiavať ho, vynucovať poslušnosť a spravodlivo trestať

tých, ktorí ho porušujú. Je to jediný štandard, ktorého sa musíš neoblomne držať. Jedného dňa sa pred teba postaví zlý skazený vrah. Dôkazy proti nemu sú neoblomné. Niet žiadnych pochyb o jeho vine, dokonca sa ku svojmu trestnému činu priznal. Priznal všetko, čo urobil, a žiada odpustenie. A navzdory tomu, čo prikazuje zákon, navzdory tvojej povinnosti by si tohto vraha pustil a odpustil mu všetky jeho previnenia voči zákonu. Predstava takéhoto sudcu by v každom z nás vyvolala určite zdesenie.

Ale presne toto pre nás vykonal náš najvyšší Sudca. Navzdory Jeho jasnému zákonu, navzdory ohromným dôkazom našej hriešnosti a viny bol ochotný nás obmyť od tejto viny a oslobodil nás od trestu, ktorý nám právom patril. Ako toto dokázal urobiť tak, aby zároveň neporušil svoj zákon a neukázal sa ako nespravodlivý?

Pavel nám dáva veľkolepú odpoveď na túto otázku v 2. liste Korintským 5:21, kde použitím 15 gréckych slov sumarizuje celú podstatu evanjelia a Ježišovej zástupnej obete. Pavel píše: „Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme my boli v ňom spravodlivosťou pred Bohom.“ Toto je doktrína zástupnej obete a zároveň je to aj odpoveď na otázku: „Ako môže byť Boh spravodlivý Sudca a zároveň aj milostivý Záchranca?“

Boh „Toho, ktorý nepoznal hriech“ (toto je odkaz jedine na Ježiša Krista) „urobil hriechom za nás.“ Ako tu môžeme vidieť, Písmo jasne hovorí o Kristovej dokonalej bezhriešnosti. Pisateľ listu Židom Ho nazýva „svätým, nevinným, nepoškvrneným“ (Židom 7:26). Pontský Pilát, ktorý mal jedinečnú možnosť na to, aby našiel na Ježišovom charaktere nejakú chybu, sám vyhlásil: „Nenachádzam na ňom vinu“ (Ján 19:6). Dokonca sám Otec poukazuje na bezhriešnosť svojho Syna slovami: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo“ (Matúš 3:17). Tohto dokonale čistého a bezhriešneho Syna Boh „urobil hriechom za nás“ (2. Korintským 5:21).

Veľký pozor si však musíme dať pri chápaní slovného spojenia „urobil hriechom“. Mnoho kazateľov, napríklad z Hnutia viery, učí, že Pavel nám chce týmto veršom povedať, že Ježiš sa na kríži stal skutočným hriešnikom, akým je každý z nás. Hovorí

tiež, že hriech donútil Ježiša zostúpiť na 3 dni do pekla a po dostatočnom utrpení v pekle bol pomocou vzkriesenia oslobodený. Toto je úplne nezmyselnou herézou. Efezským 5. kapitola nám jasne hovorí o tom, že nepoškvrnený Ježiš sa dobrovoľne obetoval za svoju cirkev (Efezským 5:25-27).

Čo teda myslel Pavel, keď napísal, že Boh urobil Krista „hriechom za nás“? Znamená to, že Boh s Ním zaobchádzal tak, ako keby bol hriešnikom. Dokonca jednal s Ním ešte horšie, pretože Boh vylial na Neho všetok svoj hnev za všetky hriechy všetkých ľudí, ktorí kedy v Neho uverili a uveria. Ako spravodlivý Sudca nemal inú možnosť. Spravodlivý Boh musel hriech nejakým spôsobom potrestať. Vylial všetok trest na svojho Syna, aby mohol udeliť milosť svojmu vyvolenému ľudu. A Jeho spravodlivosť vyžadovala to, aby bol potrestaný každý jeden hriech, ktorý bol a bude spáchaný. Aby bol potrestaný buď vo večnom ohni alebo v Kristovi na kríži.

Už len myšlienka na to, že Boh jednal s Ježišom na kríži tak, ako keby žil náš život, a potrestal Ho za všetky hriechy, ktoré sme kedy spáchali, aby bola uspokojená Jeho spravodlivosť, je nesmierne pokorujúcou myšlienkou. A ešte pokorujúcejšia je skutočnosť, že toto všetko Ježiš skutočne vykonal dobrovoľne a z lásky ku svojej cirkvi.

Všetok Boží hnev, mučenie a trest, všetko to bolo vyliate na Krista, keď zomrel namiesto nás. Toto je dychberúca skutočnosť, keď si predstavíme, že Ježiš visel na kríži iba tri hodiny. V takto krátkom časovom intervale Kristus zaplatil za hriechy každého, koho Boh zmieril a zmieri so sebou. V priebehu týchto niekoľkých hodín Kristus „niesol hriechy mnohých“ (Židom 9:28). „Ale On bol prebodnutý pre naše priestupky, umučený pre naše neprávosti. On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia“ (Izaiáš 53:5). 1. list Petra 2:24 to zhrňuje slovami: „Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti. Jeho krvavé rany vás uzdravili.“ Skrze svoje utrpenie nám Kristus zabezpečil odpustenie. Skrze svoju obeť nám uvoľnil cestu k zmiereniu s Bohom. On je naším Vykupiteľom, Pánom a Baránkom.

Žiaľ, niektorí ľudia sa snažia rozšíriť doktrínu zmierenia na celé ľudstvo, ako keby Ježiš zomrel za každého jedného človeka, ktorý bol stvorený. Týmto spôsobom robia Jeho obeť len potenciálne efektívnou, pretože pravý účinok Ježišovej obete nastane až vtedy, keď sa hriešnik rozhodne uveriť. Podľa tohto názoru, cena za spasenie každého jedného človeka už bola zaplatená a je jednoducho na človeku, či a kedy si túto platbu uplatní. A keďže bolo zaplatené rovnako za všetkých a nie každý bude v nebi, táto platba sama o sebe nezískava spasenie. Spravodlivý Boh však nemôže potrestať hriech dvakrát. Určite by nepotrestal všetky hriechy každého jedného človeka na Ježišovi, aby potom znovu vylial svoj hnev za už potrestané hriechy na ľuďoch, ktorí neveria. Spravodlivý Sudca nikdy netrestá dvakrát. Ak by trestal dvakrát za ten istý hriech, znamenalo by to tiež, že Kristus nebol dostatočne potrestaný.

Takýto postoj navyše tvrdí, že keď Ježiš Kristus zomieral, tak rovnako zomieral za tých, ktorí boli už v pekle ako aj za tých, ktorí boli už v nebi. Znamenalo by to teda, že Ježiš vlastne nezomrel za hriechy nikoho, iba ponúkol svoju obeť ako potenciálnu možnosť, ktorej platnosť závisí definitívne až na rozhodnutí hriešnika. Ak teda Kristus zomrel za úplne každého človeka, tak vo svojej podstate nezomrel vôbec za nikoho. Ako aj sám Kristus vysvetľuje slovami:

„Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier život kladie za ovce... Ja som dobrý pastier: poznám svoje a mňa poznajú moje, ako ma pozná Otec, aj ja poznám Otca, a život kladiem za ovce.“ Ján 10:11,14-15

Jednoducho povedané, Ježiš Kristus nevykúpil každého jedného človeka bez rozdielu.

Je tu však ešte niečo viac. Pavol si šetril to najlepšie na koniec. V 2. liste Korintským 5:21 dospieva k záveru, že Boh urobil Krista hriechom za nás, „aby sme my boli v Ňom spravodlivosťou pred Bohom.“ Takže Boh nielenže pripísal naše hriechy Kristovi, ale ešte k tomu pripísal Kristovu spravodlivosť nám. Komu “nám”?

Nám, ktorí sme sa na základe tejto obete “stali spravodlivosťou pred Bohom”. Boh jednal s Kristom, ako keby bol hriešnikom, hoci ním nebol, a s nami jedná, ako keby sme boli spravodliví, hoci nimi nie sme. Poviem to ešte osobnejšie: Boh jednal s Kristom na kríži tak, ako keby On žil môj život, aby so mnou mohol jednať tak, ako keby som žil dokonalý život Ježiša. Toto je tá nádherná sláva evanjelia. Boh nás vidí ako prikrytých spravodlivosťou Jeho Syna, nášho Pána Ježiša Krista.

Mnoho ľudí, vrátane mnohých odborníkov na Bibliu, sa čuduje, prečo musel Kristus žiť v ponížení na zemi celých 33 rokov. Prečo Boh jednoducho neposlal svojho Syna na zem len na víkend, aby bol ukrižovaný v piatok a v nedeľu vstal z mŕtvych? Prečo to nestačilo? Prečo musel prejsť všetkými štádiami života napriek tomu, že väčšinu života prežil v skrytosti?

Odpoveď nájdeme v liste Židom, kde autor píše: „Ved' nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale máme Veľkňaza, podobne pokúšaného vo všetkom, ale bez hriechu“ (Židom 4:15). Kristus musel žiť úplný život tu na zemi, aby spravodlivo naplnil zákon do poslednej bodky a aby táto Jeho dokonalá spravodlivosť mohla byť pripísaná nám, veriacim v Jeho meno. Aj v tomto skutku môžeme vidieť Božiu dokonalosť, ktorá je ohromujúca. Keď sa Boh pozrel na kríž, videl tam nás. Keď sa však teraz pozerá na nás, vidí v nás svojho Syna. Náš Pán nebol len potrestaný za naše hriechy, ale On žil dokonale svätý život, ktorý nám je pripísaný jedine vierou. A preto sa aj dnes môžeme postaviť pred Boha úplne ospravedlnení vďaka spravodlivosti svojho Vykupiteľa.

Preložené zo stránky zboru Grace Community Church v Los Angeles, USA (zbor Johna MacArthura): www.gty.org. Všetky práva patria tomuto zboru. Autorom týchto článkov je John MacArthur, hlavný pastor Grace Community Church.

Tu sú linky preložených článkov z nášho webu "Pravda v láske" a pôvodných článkov na stránke „Grace to You“:

1. Náplň práce kresťana

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/napln-prace-krestana/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180507>

2. Poslovia zmierenia:

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/poslovia-zmierenia/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180509>

3. Zmierený z Božej vôle:

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/zmiereny-z-bozej-vole/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180514>

4. Jeho odpustenie prináša zmierenie:

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/jeho-odpustenie-prinasa-zmierenie/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180516>

5. Túžba po zmierení z Bohom:

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/tuzba-po-zmiereni-s-bohom/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180521>

6. Kristus vydobyl zmierenie:

Náš web: <http://pravdavaske.sk/clanky/nazory/kristus-vydoby-zmierenie/>

Preložené z: <https://www.gty.org/library/blog/B180523>

Táto brožúra spolu s mnohými ďalšími materiálmi je k dispozícii na stránke <http://www.prawdavaske.sk/>. Okrem webovej stránky nás nájdete aj na:

Facebook: <http://www.facebook.com/pravdavaske>

Youtube: <http://www.youtube.com/pravdavaske>

Twitter: <http://www.twitter.com/pravdavaske>

